

Inleefreizen

Fien in Kenia

Wie? Fien Janssen

Waar? Ukunda - Kenia

Wanneer? 19 augustus – 12 september 2017

Organisatie? Vzw Kebene

Verslag

Dag Noord-zuidraad,

Na een reis van 23 dagen zijn wij terug in België. Voor ons was het een enorm boeiende inleefreis. We leerden de Keniaanse cultuur goed kennen. We zagen veel armoede maar daarnaast ook veel liefde en geluk.

De aunties in Kebene leerden ons het huishouden doen op de echte Afrikaanse manier. We leerden ook heel wat over de denkwijze van de Kenianen en zoveel meer. Één en al verschil, dat is wat we zien tussen Kenia en België. Beide landen kunnen wat van elkaar leren. De kinderen in Kebene hebben een goed leven. Al de basisbehoeften worden vervuld, ze gaan ook allemaal naar school. Naar school gaan is in Kenia niet zomaar voor iedereen vanzelfsprekend. Voor hen is dit dus een grote kans die ze met hun beide handen grijpen. Ongelooflijk om te zien hoe gelukkig ze zijn. Weinig tot geen écht speelgoed, iedere week hetzelfde menu,... een basic leven maar een leven met alles wat ze nodig hebben.

Gedurende deze drie weken hielpen we de aunties met poetsen, kleren wassen, het wassen van de kinderen,... We gaven de kinderen veel extra aandacht door met hen te spelen, we hielpen hen met hun huiswerk, brachten en haalden hen van school, legden de kinderen in bed,... We deden klusjes zoals het verven van de slaapkamers,... Ik en Dorien namen een koffer mee vol kleren voor de kinderen. De aunties verdeelden de kleren en de kinderen mochten één voor één binnen komen om te passen. Ze waren allemaal heel blij met hun nieuwe kleren! In de tweede week gingen we samen met de andere vrijwilligers naar een marktje in de buurt. Hier kochten we fruit, we maakten er een fruitsalade van voor iedereen van Kebene. Ze proberen iedere week één keer fruit te geven aan de kinderen maar dit lukt niet altijd.

Van jullie (gemeente Opglabbeek) kregen we 300 euro mee, we bespraken dit samen met de manager en de sociale werkster van Kebene. Zij stelden een lijstje op met de dingen die ze op dat moment echt nodig hadden. Ik en Dorien gingen samen met Naomi, de sociale werkster van Kebene op pad om de inkopen te doen en het geld nuttig te besteden. We besloten dit samen met Naomi te doen aangezien we anders 'de blanke prijs' zouden moeten betalen en dus veel minder met het geld zouden kunnen kopen. We gingen hiervoor eerst naar Mombasa, dit wordt altijd gedaan met het openbaar vervoer (2u verder dan Kebene). Hier zijn enorm veel kleine winkels. Op die manier steunden we ook de locals van Kenia.

In Kebene wordt er veel aandacht besteed aan het geloof, iedere avond hebben ze 'ombatime' een moment dat iedereen samen zit, waar ze een stukje uit de bijbel lezen en hier vragen over stellen maar ook dansen, zingen en spelletjes spelen. Er wordt dus iedere avond een stukje uit de bijbel voorgelezen door één van de ouderen. Daarna wordt dit besproken en worden er vragen gesteld over het bijbelverhaal. De bijbels die ze hadden hebben maar kleine afbeeldingen en zijn door het vele gebruik versleten. We kochten daarom enkele nieuwe bijbels met elk een ander verhaal. Iedere pagina is gevuld met één grote, mooie afbeelding ter illustratie van het verhaal. Bij ieder bijbelverhaal zit een aparte handleiding waar in staat wat je bij elke prent moet vertellen. Ideaal dus voor ombatime, een oudere kan het verhaal voorlezen en de afbeeldingen kunnen duidelijk getoond worden aan iedereen.

Er zijn twee nieuwe kinderen gelijk met ons aangekomen in Kebene, voor hen kochten we elk een nieuwe boekentas. Zij hadden ook beide een uniform nodig om naar school te kunnen gaan. We zochten hiervoor naar het juiste stof. We kochten ook nieuwe sokken in verschillende maten voor bij de schooluniformpjes voor alle kinderen van Kebene.

Josiah is de kok van Kebene, hij zorgt iedere dag voor het eten. Iedere dag opnieuw met dezelfde grote kookpotten, deze waren aan vervanging toe. We kochten 2 nieuwe grote ketels om rijst, bonen,... in te koken.

Na de drukte en de vele kleine winkeltjes in Mombasa, gingen we naar Ukunda. In Ukunda gingen we naar een supermarkt om poetsproducten, wasproduct,... te kopen. De dag voor we inkopen gingen doen, hielpen we de aunties met de wekelijkse schoonmaak van alle kamers. Dat is pas hard werken! Het werd voor ons extra duidelijk hoe belangrijk het is om de juiste middelen en producten voor handen te hebben. Er wordt bijna dagelijks gedweild in Kebene.

In de supermarkt kochten we allerlei producten. We kochten nieuwe 'mobben' voor het dweilen van Kebene, schrobborstels, zeep om de kinderen mee te wassen (dit gebeurt 2 keer per dag), waspoeder voor de kleren (die 2 keer per dag worden gewassen, ze gebruiken immers ook waspoeder om de vloer te schrobben), wit papier voor de kinderen (ze houden ervan om tekeningen te maken), oorstokjes, vaseline, babyolie, pampers (hiermee zijn ze enorm zuinig, de twee baby's dragen niet altijd een pamber aangezien ze vaak maar weinig pampers hebben), wc papier,... Kortom allemaal producten die dagelijks worden gebruikt in Kebene en die nodig zijn voor de basisbehoeften van de kinderen.

Het was een heel vermoeiende dag wegens de drukte in Mombasa en het sleurwerk van de inkopen. Maar het was voor ons een enorm fijne dag. Het was heel erg fijn om deze inkopen te kunnen doen voor Kebene, we werden 's avonds hartelijk bedankt door iedereen. We hebben dit kunnen doen dankzij het geld van de gemeente en daarvoor zijn we heel dankbaar. We weten dat het geld nuttig werd besteed en dat ze het ook echt nodig hebben. Bedankt Opglabbeek om ons de kans te geven om dit geld mee te nemen naar Kebene en hen hiermee te helpen!

De 300 euro was na deze lange dag nog niet volledig besteed, zo zie je maar dat je met dit geld enorm veel kan doen in Kenia. Het overschot werd overhandigd aan de manager die het geld verder goed zal besteden.

Wij kunnen zeggen dat we er een prachtreis hebben op zitten, meer dan een gewone vakantie. Het was een reis waarin we veel leerden van onszelf, maar ook van de cultuur en van de mensen. Een reis waar we hebben gerust, onze ogen hebben open getrokken, emotionele momenten hebben beleefd, een helpende hand zijn geweest, waar we veel mensen hebben leren kennen, liefde hebben gegeven en gekregen, ... Het was een reis waar we van hebben genoten van het begin tot het einde. Kortom de reis van ons leven, een reis die ze ons niet meer kunnen afpakken en die we nooit zullen vergeten.

Voor onze vrienden, familie en kennissen hielden we een blog bij gedurende onze reis. Neem gerust een kijkje: <https://fienendorien.wixsite.com/fienendorieninkenia>

Inge in Haïti

Wie? Inge Everts

Waar? Saint-Michel de l'Attalaye – Haïti

Wanneer? 13 juli – 2 augustus 2014

Organisatie? Vzw Osjosma

Verslag

Soms heb je van die dromen die je koester, die je vastneemt en vooral waar je iets mee wil doen. Zo heb ik al jaren de droom om vrijwilligerswerk te gaan doen in het buitenland. Dit jaar vond ik het dan ook tijd om niet meer alleen te 'dromen', maar ook te 'doen'.

Samen met mijn beste vriendin Cindy hebben we gevraagd aan Frans Vandueren om mee te mogen gaan naar Haïti en het weeshuis Osjosma tijdens zijn zomerreis. En we waren welkom! Twee bijeenkomsten hebben we met de groep gehad. Op deze manier kregen we informatie over de reis en konden we al kennis maken met onze reispartners.

We wilden niet met lege handen vertrekken. Op 24 mei organiseerden we dan ook 'Pati Pati' om geld in te zamelen voor de kinderen van Osjosma. Maar liefst 2700 USD (samen met de ondersteuning vanuit gemeente Opglabbeek) konden we meenemen naar Haïti. Voldoende geld om een heel schooljaar voor de 29 kinderen van het weeshuis te betalen. We waren apetrots.

Op 13 juli begon dan mijn grote avontuur. Gepakt en gezakt richting Genk station om dan anderhalve dag later in Haïti aan te komen.

Mijn eerste herinnering aan Haïti is het bandje dat ons stond op te wachten in de luchthaven. Hartelijk, vrolijk en aanstekelijk. En net die woorden blijven voor mij kenmerkend voor heel Haïti. Onze reis begon met een rondreisje. We maakten kennis met de wereld van voodoo, zwommen in de Caraïbische zee en genoten van kokosnoten. Net op die momenten kwam de confrontatie van de armoede in Haïti als een slag in je gezicht. Je zit immers op het strand te genieten van lekker eten, terwijl kinderen bedelend je aandacht trekken. Je ziet hun ogen stralen wanneer ze jouw restje kip krijgen. Voor ons een klein gebaar, voor hen zeer betekenisvol.

Ik besepte dan ook in Haïti dat 'geven' veel leuker is dan krijgen.

Na enkele overnachtingen vertrokken we naar het weeshuis. De kinderen hadden de afgelopen dagen hun best gedaan om het weeshuis te versieren met knutselwerkjes. 'Welkom' prijkte dan ook aan de muur. En... ik voelde mij ook echt welkom. Je zag de oogjes van de kinderen blinken wanneer ze de groep Belgen zagen aankomen. Het begin was wat onwennig. Zo veel kinderen, zo veel namen,... en 'oh nee, ze lijken ook nog eens allemaal op elkaar'.

De eerste avond speelden we wat met de kinderen. Stilletjes aan zochten ze contact met ons. Ballonnen werden boven gehaald. Onze zaklampen waren hun favoriete speelgoed. Plots voelde ik een hand tegen de mijne. Een kleine jongen nam mijn hand vast. Ik voelde een rilling over mij heen lopen. Ik nam het jongetje vast en trok hem tegen mij aan. Op dat moment realiseerde ik mij dat deze kinderen zo weinig 'fysieke aandacht krijgen'. Er zijn wel opvoeders in het weeshuis. Maar een knuffel, een kusje,... dat is iets wat de kinderen in Osjosma echt wel missen. Ik nam mij dan ook voor om deze kinderen al mijn liefde te geven. Pijn deed het wanneer ik stilstond bij het moment dat we terug naar huis gingen. Wie geeft de kinderen dan aandacht, wie geeft hen een knuffel, een handje, wie slaat zijn arm om hun schouders... . Het maakt me dan ook erg blij en gaf me veel voldoening dat ik in de dagen dat ik in het weeshuis was deze kinderen kon verwennen.

Ik genoot dan ook enorm van de kleine momentjes met de kinderen. Het kleine lieve jongetje dat steeds mijn hand op zocht, het wilde meisje dat alsmaar wilde spelen, de grote jongens die tijdens een wandeling bloemen voor mij plukte. Een gevoel van geluk zit hem in kleine dingen, in kleine gebaren.

Tijdens een rit naar Port – au – prince. Ik had enorme honger. We kregen brood en bananen. De smachtigende oogjes van de kindjes die voor mij zaten blijven op mijn netvlies gebrand. Ik gaf hen dan ook mijn banaan. De dankbaarheid die ik in hun ogen las deed mijn hongergevoel zo verdwijnen.

Elke dag was een confrontatie met de armoede die in Haïti heerst. Kinderen en volwassenen lopen doelloos rond op straat. Lijken geen dromen, geen doelen te hebben. Kindjes die niet zindelijk zijn hebben geen broekje of rokje aan. Kleren zijn vuil en versleten. Schoenen worden zeker niet door iedereen gedragen.

De warmte van Haïti overviel me elke dag. Zowel de warme zonnestrallen die me elke morgen toelachten maar ook de 'warmte' van de inwoners. Zo veel gastvrijheid, zo veel dankbaarheid,... prachtig om dit te mogen mee maken.

De eerste vraag op de eerste repetitie van Carpe Theatrum: 'Inge Inge.... Hoe was het in Haïti?'. Wat zeiden de kinderen van het geld. Ik kreeg het warm van de spontaniteit van mijn theatersterretjes. Ik kon dan ook trots vertellen dat de kindjes blij waren met de centjes die we samen met hun hulp hadden ingezameld.

Voor mijn eigen kinderen bracht ik niet veel souvenirs mee. Ik kocht hen enkel een boek in het Engels met een verhaal van 2 kinderen in Haïti. Ik hoop dat voor hen het grootste cadeau is dat ik hen enkele belangrijke waarden van Haïti kan mee geven in hun verdere leven, namelijk dankbaarheid, gastvrijheid en vrolijkheid. Want dat is voor mij de grootste leerschool geweest: 'leer genieten van kleine dingen'.

Ella in Laos

Wie? Ella Schuermans

Waar? Vang Vieng - Laos

Wanneer? 11 juli – 3 augustus 2018

Organisatie? VZW Laat Laos Leren

Verslag

Mijn reis naar Laos. De reis waar ik al naar uitkeek sinds november en op 11 juli 2018 zou deze eindelijk beginnen. Natuurlijk was het niet zomaar een reis. Ik ging 3 weken weg met mijn tante, naar de andere kant van de wereld. Ik was nog nooit buiten Europa geweest. In deze 3 weken zou ik 2 weken vrijwilligerswerk doen bij de organisatie Laat Laos Leren. Dit is een Belgische organisatie ontstaan door Ward Reekmans, een Hasseltenaar die jaren geleden ging rondreizen in Laos en daar zijn geliefde leerde kennen. Hij richtte de organisatie op en heeft ondertussen al een 6-tal schooltjes gebouwd in Laos (en voornamelijk regio Vang Vieng), waar al enkele jaren vrijwilligers gratis Engelse les geven aan de studenten. Na twee nachten te verblijven in de hoofdstad om te wennen aan het tijdsverschil en het klimaat, reisden we door naar Vang Vieng waar ons guesthouse was. Het was niet het soort guesthouse wat wij in Europa -en vooral België- gewend zijn. Wij zijn luxe, privacy en hygiëne gewoon. Dat is niet het geval in Azië. Het was dan ook niet altijd even gemakkelijk om me aan te passen aan deze manier van leven.

Op zondag hadden we een oriënteringsdag waarin we allerlei informatie kregen over zowel de organisatie als de school en de omgeving. Maandag gingen we al eens een kijkje nemen in de school. In de zomer hebben de kinderen in Laos ook vakantie waardoor onze organisatie enkel les geeft in "colleges". Deze bieden engelse zomerklassen aan aan de kinderen maar daar moeten ze wel een klein bedrag voor betalen. Zo werkt het normaal gezien doorheen het jaar niet. Omdat we dit jaar ook bezig zijn met voor het eerst ons eigen centrum te bouwen, werd daar ook veel aandacht aan gegeven deze zomer.

Ik moest dus iedere voormiddag van 8 tot half 12 lesgeven, met om half 10 een halfuurtje pauze. Natuurlijk lijkt dit niet zoveel in vergelijking met ons schoolsysteem maar het is toch een hele opgave. De leerlingen hebben namelijk geen boek en er is ook geen leerplan. Het enige wat we hebben als leerkrachten is een map met alle lesoverzichten van de afgelopen weken zodat we weten wat de andere vrijwilligers gedaan hebben en niet onnodige dingen gaan herhalen. De meeste onderwerpen zijn dan ook ondertussen al behandeld en al getest dus het was af en toe moeilijk om nog op leerstof te komen. Het moest vaak ook gecombineerd zijn met wat spelletjes zodat de kinderen gefocust zouden blijven. Het is dan ook niet simpel voor hen om zolang geconcentreerd te blijven, zeker als ze niet altijd alles begrijpen. Maar het is ook niet altijd gemakkelijk voor de leerkrachten want de enige taal die wij hebben is Engels, wij kunnen geen tussentaal gebruiken om het te vertalen.

Al bij al ging het lesgeven vrij goed! Natuurlijk waren er soms wat misverstanden en begrepen ze soms totaal niks, maar met wat geduld en uitleg verliep alles uiteindelijk goed. De leerlingen zijn zeer gemotiveerd om Engels te leren. Dit is vaak niet het geval in de Belgische scholen, vele leerlingen zitten daar tegen hun zin terwijl zij hier echt moeite doen om te komen. De omstandigheden waarin de Laotianen leven zijn ook niet altijd even goed. Zo was er één leerling die iedere dag drie kwartier met zijn motor moest rijden om naar school te komen, ook door regen en wind. De leerlingen zijn ook geïnteresseerd in de levens van de leerkrachten. Zo was er één klas die ongeveer even oud als mij waren (17-18 jaar) en zij stelden veel vragen over wat ik ga studeren en wat ik wil worden enzovoort. De leerlingen van de andere klas (102) waren iets jonger en hun niveau van Engels lag dan ook wat lager waardoor we minder goed konden communiceren na de les.

Er was nog een vaste leerkracht, wij noemen hem Mr. Kham. Hij is een Laotiaanse jongeman van ongeveer 22 jaar oud en hij geeft ook Engelse les, voornamelijk aan de jongere klas. Hij kan zeer goed lesgeven en als ze het niet zouden snappen, kan hij het dan uitleggen in het Laotiaans. Mr. Kham geeft ook Engelse les aan

onze interim meisjes in het guesthouse. Deze keer waren dat Amphon en Mui. Zij zijn twee meisjes van 13-14 jaar die helpen in het huishouden wanneer ze thuis zijn. Voor de rest gaan zij ook naar school en hun schoolgeld wordt betaald door de organisatie. Mui is door haar ouders achtergelaten en leefde op straat totdat ze meekwam naar ons huis. Amphon haar ouders kijken nog naar haar om maar waren te arm om voor eten te zorgen, laat staan te betalen voor onderwijs. Zij blijven gedurende hun hele schoolcarrière bij ons wonen waardoor hun Engels heel goed verbeterd.

Nochtans is alles in Laos spotgoedkoop voor ons, voor de inwoners is dit niet het geval. Er heerst veel armoede in het land. Het was in het begin voor mij heel moeilijk om die armoede te zien en te accepteren. Gedurende de hele reis voelde ik me schuldig. Schuldig omdat wij het geld hebben om naar daar te komen, alles goedkoop voor ons is, met gemak veel eten kopen,... Ik wou vanzelf zoals hen gaan leven zodat ik de ervaring ook zou meemaken en zodat ik me minder schuldig zou voelen.

Om eerlijk te zijn, de reis ging niet altijd even gemakkelijk voor mij. Enkele keren is de moed in mijn schoenen gezonken en zijn er wat tranen gelaten. Maar Sai (de verantwoordelijke voor LLL in Laos, de rechterhand van Ward) troostte me dan en vertelde over hoe trots hij op me was dat ik hier ben. Ik was één van de jongste vrijwilligers ooit, misschien zelfs de jongste. De coördinator van dienst Conny, een Belgische vrouw die 5 maanden in Laos zou helpen, stelde me gerust en zei dat het normaal was dat ik soms weende. Het is een grote aanpassing, van België naar Laos komen op zo'n jonge leeftijd. Ik heb dan ook veel angsten moeten overwinnen en mezelf moed moeten inspreken want vanaf het eerste moment besepte ik wat voor een cultuurshock deze reis zou worden. Naar Laos komen en al die armoede zien, opent je ogen en je hart. Iedere Laotiaan die ik tegenkwam, begroette me met "Sabaidee" en een brede glimlach, al regende het pijpenstelen en donderde het buiten. De mensen zijn gemotiveerd en willen leren, werken, helpen en dat is mooi om te zien!

Door deze reis ben ik ook tot de beslissing gekomen om leerkracht lager onderwijs te gaan studeren. Ik kan dan ook met trots zeggen dat het een geslaagde reis was waarbij ik veel heb bijgeleerd! Ik ben dan ook het college van burgemeester en schepenen en de Noord-Zuid Raad zeer dankbaar voor hun bijdrage aan mijn avontuur! Terwijl ik in Laos was, zijn we op zoek gegaan naar goede schoolbanken. Dit was geen gemakkelijke opdracht maar we zijn er uiteindelijk in geslaagd! Het duurde iets langer dan verwacht omdat ze handgemaakt werden maar ondertussen staan ze al in ons nieuwe centrum. De organisatie is er alvast super tevreden mee en de leerlingen sinds kort ook!

Ella Schuermans

Jolien in Ethiopië

Wie? Jolien Stieners

Waar? Jimma - Ethiopië

Wanneer? 3 februari – 11 maart 2018

Organisatie? UHasselt

Verslag

Ik heb vijf weken verbleven in Jimma, Ethiopië om mijn stage te doen in mijn laatste jaar in de opleiding revalidatiewetenschappen en kinesitherapie. Ik had er voor gekozen om deze stage te doen omdat ik er ook een thesis over schrijf. Ik onderzoek in mijn thesis of een spel-gemedieerde therapie een invloed kan hebben op de ontwikkeling van weeskinderen. Ik kreeg de kans om te gaan en heb deze ook gepakt met beide handen. Samen met nog twee andere meisjes uit mijn opleiding zijn we vertrokken op 3 februari. Na 17 uur reizen kwamen we aan in Jimma. Tijdens de autorit naar ons hotel werd ons al snel duidelijk dat dit een heel andere cultuur was dan thuis. Ik zag heel veel afval langs de wegen liggen en de huizen bestonden voornamelijk uit houten palen met een doek over. Gelukkig viel het hotel wel goed mee. Ik kon me hier wel aarden voor vijf weken.

De eerste twee dagen waren introductiedagen waarbij we de kans kregen om aan onze stageplekken een bezoek te brengen en wat gewoon te worden aan de cultuur. De volgende dagen vertrokken we al direct op stage. Een wandeling van 45 minuten naar de stageplaats moesten we eerst nog doen voor we er waren. Het was meteen schrikken toen we in plaats van gewoon op het kinédepartement te blijven, we naar de chirurgische zaal moesten gaan. Hier lagen patiënten die geopereerd waren aan hun ledematen. Ik zag voornamelijk externe fixators, iets wat ze bij ons niet meer zo veel gebruikten. Bovendien had bijna iedere patiënt een zware complicatie. Vaak zag ik dat de functies van de zenuwen bijna volledig was weggevalen waardoor ze hun lidmaat niet meer konden aansturen. Dit maakte me erg verdrietig en ik had nood om me even af te zonderen.

Maandagmiddag werden we naar het hotel gebeld door de andere studenten omdat er rellen gingen uitbreken. We geloofden dit eerst niet omdat we niets zagen van onrust, maar niets was minder waar. Na een halfuurtje waren de straten (die normaal overvol waren) volledig leeg.

Een uurtje nadien zagen we veel heel mensen op straat met stokken. Ze wilden alle winkels kapot slaan, staken banden in brand, riepen erg hard. Soms hoorden we zelfs geweerschoten en kwam er een walm van traangas over het hotel. Als snel hadden we door dat het serieus buiten was en dat het beter was dat we enkele dagen binnen bleven. Gelukkig zaten we hier veilig. De rellen waren gericht op de overheid, dus er was geen reden tot paniek voor ons. Vrijdagnamiddag hebben we de stage terug zonder problemen hervat.

Na enkele weken lukte het me om een beter inzicht te krijgen in de aandoeningen en behandelingen. Ik kon een patiënt op een goede manier inschatten en zo dus ook een goede kinesitherapeutische behandeling geven op maat.

In ons laatste weekend kregen we de mogelijkheid om een uitstap te doen met alle studenten. We trokken met een busje naar watervallen en hadden een hele fijne dag achter de rug. Onderweg kwamen we ook nog enkele wilde apen tegen.

Tijdens onze laatste week was er weer sprake van rellen. We zijn dan ook van maandag tot en met woensdag binnen gebleven in het hotel. Dit keer was er geen sprake van gewelddadige rellen, maar was het eerder een vreedevolle staking tegen de regering. De ambassade vond het echter genoeg geweest en liet ons terugkomen naar België. Ik heb me echt geamuseerd en veel bijgeleerd. Ik kijk terug naar een erg fijne ervaring en hoop er nog meer van deze te mogen ervaren!

http://www.hbvl.be/cnt/dmf20180312_03405004/stages-afgebroken-door-onrust-in-ethiopie

Kaat in Sri Lanka

Wie? Kaat Ramaekers

Waar? Andigama – Sri Lanka

Wanneer? 14 augustus – 5 september 2015

Organisatie? Bouworde vzw

Verslag

Bekijk het verslag via <https://www.youtube.com/watch?v=gPDXOCOGKYg>

Kathleen in Tanzania

Wie? Kathleen Paulissen

Waar? Kigoma - Tanzania

Wanneer? 23 februari – 30 april 2016

Organisatie? UCLL

Verslag

Ik ben Kathleen Paulissen, ik ben een 3de jaar vroedkunde student aan de hogeschool UC-Leuven-Limburg. Ik ben van februari tot april op buitenlandse stage geweest naar Tanzania – Kigoma waar ik als vroedvrouw te werk gesteld werd in een lokaal ziekenhuis. Het ziekenhuis waar ik twee maand heb gewerkt noemt het Ujiji Health Center. Het ziekenhuis is voornamelijk bestemd voor moeder en kind, maar er gebeuren ook algemene ingrepen zoals tandheelkunde. Het ziekenhuis is vooral toegankelijk voor vrouwen met een laag inkomen.

De overheid betaald dan ook al de onkosten die de vrouwen maken in het ziekenhuis. Mijn taak als vroedvrouw binnen het ziekenhuis was op de verloskamer staan. Hier wachtte ik geduldig op vrouwen die kwamen bevallen. Ook de vrouwen die al reeds bevallen waren moesten verzorgd worden. Doordat enkel vrouwen met een lager inkomen in het ziekenhuis kwamen bevallen, verstaan ze enkel hun eigen taal, Swahili. Hierdoor moest ik de taal leren beheersen en dit vooral op verloskundig gebied zodat ik kon communiceren met de vrouwen. Een vroedvrouw wordt 'mkunga' genoemd, een moeder 'mama' en een baby 'mtoto'. In het begin had ik toch wel schrik dat ik nooit zou kunnen communiceren met de vrouwen in arbeid. Maar na twee maanden begon ik de basis onder de knie te krijgen en kon ik zelfs een paar zinnen formuleren. Swahili is gelukkig in uitspraak niet zo moeilijk waardoor je de taal snel leert.

Deze buitenlandse stage was een zeer unieke ervaring voor mij, die mij enorm heeft doen groeien als vroedvrouw. Doordat ze in Afrika meer primitiever te werk gaan, hebben ze vaak een gebrek aan materialen. Dit is jammer want soms kunnen ze hier geen optimale zorg verlenen. Door het initiatief van Opglabbeek heb ik een budget mogen spenderen aan materialen om te kunnen gebruiken in Tanzania.

Ik heb bijvoorbeeld navelklemmen gekocht omdat ze in Ujiji de navelstreng afklemmen met een stukje rubber. Dit werkt natuurlijk ook en is economischer maar iets minder praktisch.

Ik heb mijn keuze gebaseerd op basis van ervaringen van andere vroedvrouwen die naar de zelfde plaats waren geweest. Het was soms moeilijk in te schatten wat nu echt nodig zou zijn in het ziekenhuis, aangezien ik er nog nooit geweest was. Uiteindelijk ben ik blij met mijn keuzes en heb ik al mijn materiaal kunnen gebruiken in het ziekenhuis. Zo zie je op de foto rechts een doptone, deze registreert de hartslag van de baby. In België gebeurt dit aan de hand van een monitor, waarbij de vrouw vaak een half uur stil in bed moet blijven liggen. Dit is echter niet mogelijk in Afrika, waardoor een doptone een plus was. In Afrika gebruiken ze vooral de Hoorn van Pinard, deze techniek stam af voordat al de technische hulpmiddelen werden uitgevonden. Op de foto hieronder zie je de tafel met materialen die we gebruikte bij een bevalling.

Je ziet ook materiaal op de tafel liggen die ik mee heb genomen van België zoals links onder de vliezenbrekers. In Ujiji gebruiken ze geen vliezenbreker maar een naald van een spuit. Vaak wisten de vroedvrouwen niet waarvoor de vliezenbreker diende dus heb ik soms educatie moeten geven aan de hulpverleners daar.

Tijdens mijn stageperiode heb ik 29 bevallingen zelfstandig mogen uitvoeren, waarvan één stuit bevalling. Ik ben ooggetuigen geweest van mooie en minder mooie momenten. Jammer genoeg leer je ook sterker worden door sterf gevallen. Je leert meer rond de complicaties en je leert ze ook zelf oplossen of je helpt mee denken hoe dit als team kan oplossen. Doordat ik in een andere cultuur zat had ik vaak gemengde gevoelens bij handelingen die sommige hulpverleners uitvoerde. Zo wordt er niet altijd even vriendelijk omgegaan met de vrouwen die aan het bevallen zijn, ze kennen niet veel comfort en steun van de partner. Na een bepaalde periode leerde ik hier mee omgaan.

Ik vond mijn buitenlandse stage een geweldige ervaring waar ik met veel liefde naar terug kijk. Op het einde van mijn stageperiode vond ik het jammer dat de stage voorbij was. Ik begon de stage als een tweede thuis te zien, ook omdat ze je echt in het team opnamen. Ze zagen u niet langer als een student maar als een vroedvrouw wat deel uitmaakte van hun team. Ik ben de zorgverleners ook zeer dankbaar omdat ze mij zoveel hebben bijgeleerd op verloskundig vlak zoals het hechten van een schuurtje.

Ik zou deze handelingen anders nooit in België uitgevoerd hebben. Ik zou een buitenlandse stage iedereen aanraden die ook graag een unieke stage wilt beleven. Je leert jezelf vinden op nieuwe manieren en je zal zeker en vast anders naar je job kijken nadat je 'back to nature' en 'back to basic' hebt kunnen handelen. Zo heb ik zelf meer liefde en passie voor het vak gekregen. Natuurlijk was er ook tijd voor ontspanning. Zo ben ik op een 3 daagse safari geweest in het Serengeti park en doorheen de Ngorongoro krater.

Indien je nog meer interesse of vragen hebt rond mijn avontuur als vroedvrouw mag je mij altijd via sociale media contacteren.

Kwaheri! – Tot ziens!

Katrien in Marokko

Wie? Katrien Geussens

Waar? Imoulasse - Marokko

Wanneer? 30 augustus – 20 september 2014

Organisatie? Bouworde vzw

Ik speelde al een hele tijd met het idee om vrijwilligerswerk te gaan doen en dit jaar ben ik er eindelijk voor gegaan. Ik wil in mijn leven zo veel mogelijk reizen en het mooie aan vrijwilligerswerk is dat je niet alleen iets van de wereld ziet, maar dat je ook echt iets betekent voor de mensen in het land dat je bezoekt. Ik wilde via deze reis ook zien hoe mensen leven met minder middelen dan wij en iets bij leren over de plaatselijke cultuur door echt samen te leven en te werken met de mensen van Marokko.

Ik ben met de organisatie Bouworde vzw op reis vertrokken. Onze bestemming was Marokko en ik heb daar drie weken doorgebracht met een groep van 14 internationale vrijwilligers. Tijdens de eerste twee weken hebben we een weg aangelegd in het bergdorpje Imoulasse, in de hoge Atlas. Op voorhand was er een infomoment voorzien waarop we informatie kregen over de bestemming en de cultuur en er was ook een workshop over veiligheid op een bouwterrein. Toen was wel nog niet geheel duidelijk welke werken we eigenlijk zouden moeten uitvoeren, dat zijn we pas na aankomst te weten gekomen.

Op onze eerste werkdag was er nauwelijks materiaal aanwezig. Daar stonden we dan met 14 man en maar twee schoppen. Gelukkig werd het geld dat wij ingezameld hadden al snel wat extra materiaal gekocht zodat we er echt aan konden beginnen. Met het 'nieuwe', maar nog steeds primitieve materiaal konden we het beton voor de weg beginnen mengen. Een hoopje zand, een hoopje steentjes een zak cement en wat water waren de ingrediënten en wij kregen een schup om alles te mengen. 'Mélanger, mélanger!', zo luidde onze instructies. Verder hadden we nog twee kruiwagens ter beschikking en de weg werd vlak gemaakt met een plank. Gelukkig voor ons werden we in deze werkzaamheden bijgestaan door twee bekwame en erg vriendelijke Marokkaanse mannen, en zelfs de kinderen van het dorp, die toen vakantie hadden, wilden ons maar al te graag helpen! Uiteindelijk zijn we er in geslaagd om in twee weken 170m weg aan te leggen. Naast de bouwwerken kregen we ook de kans om te spelen met de kinderen van het dorp, die in de namiddag steeds massaal naar ons huis trokken en we mochten onze schilderkunsten tonen op de buitenmuren van het huis waarin we woonden, wat normaal een samenkomstplaats voor vrouwen is.

Met de steun van de gemeente Ouglabbeek en het geld dat we zelf nog hadden ingezameld door o.a. een carwash zijn extra materialen aangekocht voor de bouw zoals schoppen, een kruiwagen ... Verder werden er ook cement, zand en steentjes aangekocht voor het beton en verf voor ons huis.

De mensen in de bergdorpen in Marokko kennen allemaal veel minder luxe dan ons. Er was geen stromend water, enkel een rivier. Die rivier is heel belangrijk voor de mensen van Imoulasse. Het water is hun drinkwater, ze koken ermee en ze wassen zichzelf en hun kleren ermee. Wij leefden net zoals alle andere mensen daar, dus ook voor ons was de rivier een belangrijke plek.

Iets anders wat in Marokko erg belangrijk is is het 'samen zijn'. Borden kennen ze er niet. Iedereen zit rond een tafel rond een groot bord. Ook het theedrinken is een ritueel van samenhang. Overal waar we kwamen werd er thee voor ons ingeschonken en die werd dan samen in een grote kring opgedronken. We hebben ook erg veel van de lokale keukens mogen genieten, elke dag kookte er een super vriendelijke, maar onverstaanbare vrouw de lekkerste tajines en couscous voor ons. Gelukkig leerden we al snel de Berberse woorden voor 'goed' en 'bedankt' zodat we haar konden vertellen hoe lekker het was. Ook kregen we veel vers fruit van de vele bomen in het dorp, zoals vijgen en granaatappels.

Verder hebben we ook veel contact gehad met de kinderen van het dorp. In onze eerste week hadden die nog geen school en kwamen ze elke dag massaal naar ons huis om met ons te spelen. De kinderen hebben zelf heel weinig speelgoed dus ze kunnen zich uren met kleine dingen zoals belzenblazers en zelfs met mijn zaklamp, amuseren. We hebben hun ook een paar dansjes van bij ons geleerd. In de tijd dat wij daar waren

werd in het dorp een nieuwe school geopend. Het was echt een groot, mooi en verzorgd gebouw met veel voorzieningen. Dit is echt een grote stap vooruit want in het andere schooltje dat we bezochten zaten de kinderen bijna op elkaars schoot. De opening van de school ging gepaard met een feest in het dorp, en we hebben zelfs de hand van de provinciegouverneur mogen schudden.

We hebben ook veel geleerd van de mannen die ons hielpen bij het werk. Ze leerden ons nieuwe woorden, hoe we thee moesten maken en inschenken en in onze vrije tijd namen ze ons mee op tocht door de bergen en naar buurdorpjes. Ze vertelden ons ook dat er in de regio eigenlijk te weinig werkgelegenheid is. Toch merkten we duidelijk dat ons werk geapprecieerd werd. Zonder ons geld zou er namelijk ook helemaal geen werk geweest zijn. De meeste mannen van het dorp leven toe naar de souk die elke zondag plaatsheeft. Dan openen er heel veel kleine winkeltjes en kraampjes om het marktplaatsje, en komen alle mannen naar buiten. Vrouwen zie je op straat veel minder omdat daar nog echt het conventionele man-vrouw rollenpatroon heerst.

Het afscheid met de mensen in kinderen van Imoulass viel zwaar toen we voor onze laatste week op rondreis door Marokko vertrokken. Daarna konden we wel weer genieten van iets meer luxe. We mochten naar een hamam waar we helemaal gewassen en geschrubd werden en we kregen een henna-tatoeage. We hebben ook nog een lang gesprek gehad met de verantwoordelijke voor Bouworde in Marokko. Hij is zelf in een dorpje in de Hoge-Atlas geboren en heeft nog veel van onze vragen over het leven daar beantwoord.

Ik heb na drie weken zonder alle luxe die wij hier hebben geleerd dat er eigenlijk niet veel is dat je echt nodig hebt. Wij willen altijd maar nieuwe dingen, omdat ze mooi zijn of omdat we denken dat ze ons leven gaan veranderen, maar eigenlijk kunnen we even goed zonder. Je hebt niet veel nodig om gelukkig te zijn. Ook mis ik nu al de gezellige momenten van samen zijn. Of het werk nu opschiet of niet, af en toe een pauze nemen en allemaal gezellig in een kring zitten met een glaasje thee. Zulke dingen doen wij hier niet vaak, wij zijn altijd veel te gehaast en hebben altijd iets te doen. We nemen weinig tijd om eens even alles te laten vallen en eens echt met elkaar te praten. Ik hoop dat ik wat meer van die momenten ga kunnen integreren in mijn leven. Tot slot heb ik op deze reis ook vrienden voor het leven gemaakt. De groep waarmee we reisden bestond uit stuk voor stuk fantastische mensen die allemaal een plaatsje in mijn hart hebben weten te veroveren.

Kimberley in Nepal

Wie? Kimberly Paulussen

Waar? Kathmandu - Nepal

Wanneer? 30 juni – 21 juli 2014

Organisatie? Bouworde vzw

Via de organisatie Bouworde vzw ben ik samen met nog 6 andere jongeren voor vijf weken naar Nepal gegaan. Tijdens de eerste drie weken hebben we als vrijwilligers in het weeshuis 'Namasté Children Home' gewerkt. Dit weeshuis is gelegen in Kathmandu, de hoofdstad van Nepal. In de laatste twee weken hebben we een rondreis doorheen Nepal gemaakt.

In het weeshuis werden we direct hartelijk ontvangen. De kinderen waren heel open tegenover ons en wilden meteen beginnen spelen. De inwonende huismoeders waren nog afwachtend maar dit is ook snel losgekomen.

Aangezien wij de eerste groep van een reeks van vijf groepen waren, mochten wij het voorbereidende (en dus ook het zwaarste) werk doen. Gelukkig hadden we drie sterke jongens in onze groep. Eerst moest er doorheen de bossen met 2 botte machetes een weg worden gemaakt. Omdat er nauwelijks materiaal was ging dit vrij moeizaam. Erna kwamen ze ladingen zand en grind droppen, hiervoor moesten we iets vinden om dit naar het weeshuis te kunnen dragen. Gelukkig zijn de oudste jongens van het weeshuis heel behulpzaam en handig. Met plastic en touw konden we manden op onze rug dragen en zo mand per mand het materiaal vervoeren. Na twee weken was al het materiaal tot het weeshuis gedragen en konden we beginnen met de keuken af te breken. Vanaf dan kregen we hulp van een Nepalese aannemer die ons instructies gaf. We hebben de keuken op één dag helemaal plat gekregen met hamer en bijtel, schoppen en slaan. Hierdoor dook het volgende probleem op: er was ook een deel van het dak weg, waardoor het binnen regende in de hal van het weeshuis. De tijdelijke keukentoestellen werden snel verplaatst naar de gang en vanaf nu moest er afgewassen worden bij de Franse toiletten en de douche.

Spijtig genoeg was het nu al tijd voor ons om te vertrekken maar onze tussenpersoon houdt ons nauwgezet op de hoogte met informatie en foto's. Het dak ligt er al terug op en foto's van de keuken zullen we begin oktober te zien krijgen!

Het sociale gedeelte was natuurlijk het leukste. De kinderen zaten tijdens ons verblijf in hun examenperiode. Wanneer ze terugkwamen van school mochten we hen helpen met zich voor te bereiden op de examens. Dit werd in een grote 'studieruimte' gedaan, met alle kinderen samen. Er was veel lawaai dus was het elke keer een uitdaging om de kinderen aandachtig te houden. De kinderen zelf stonden ook om 6uur 's morgens op om nog twee uurtjes te herhalen, dan lagen wij natuurlijk nog te slapen. Op het einde van onze reis kregen we ook de examenresultaten te horen. De kinderen hadden goed hun best gedaan. Aangezien ze vier examenperiodes hebben en dit slechts hun eerste was, krijgen ze nog kansen genoeg om eventuele onvoldoendes op te halen.

De kinderen hebben enkel op zaterdag geen school. Op deze dag kregen we dan ook de kans om uitstapjes te maken met de kinderen. Het eerste weekend zijn we naar de 'Monkey Temple' en de 'White Monastery' geweest. De kinderen zijn er zeer gelovig, boeddhistisch of hindoeïstisch, dus vinden ze het belangrijk om daar af en toe eens naar toe te gaan. Voor ons was dit natuurlijk ook een interessant cultureel gegeven.

De kinderen gaven al van het begin aan dat ze eens heel graag wilden gaan zwemmen, dit hadden ze immers nog nooit gedaan. Als verrassing zijn we dit het laatste weekend dan ook gaan doen. Jammer genoeg konden de pubermeisjes niet mee omdat het in hun cultuur ongepast is om zich in bikini te vertonen, dus zijn we met hen gezellig gaan eten. Het was geweldig om te zien hoe de kinderen er van genoten om in het water te spelen, sommige wilden ook absoluut leren zwemmen wat enkele geweldige momenten opleverde.

Ook zijn we een dagje op bezoek mogen gaan in hun lagere en secundaire school. Dit was zeer leerrijk. Er zitten evenveel leerlingen in de klas als bij ons, alleen zijn hun klaslokalen zo klein dat ze er allemaal maar net inpassen. De leerkrachten geven er met veel passie les en er is zeker sprake van een interactieve leeromgeving. Inhoudelijk viel het op dat ze de nadruk leggen op vanbuiten leren en minder op logisch redeneren.

We hebben veel van elkaars culturen geleerd. Ze vonden het heel tof om ons Nepalese woorden aan te leren. Ook hebben we hen enkele Vlaamse dingen aangeleerd zoals: "Waar is dat feestje? Hier is dat feestje!" We aten hun dagelijkse kost 'Dhal bad' drie keer per dag. Maar we hebben voor hen ook eens pannenkoeken en vegetarische pasta klaargemaakt. Als afsluiter mochten we stoffen uitkiezen zodat de huismoeders hiervan traditionele Nepalese kledij konden maken als souvenir voor ons. Een mooie herinnering!

Kirsten in Marokko

Wie? Kirsten Geerkens

Waar? Ouetchrane - Marokko

Wanneer? 19 juli – 2 augustus 2015

Organisatie? Bouworde vzw

Op 19 juli 2015 vertrok ik samen met een groep van 9 vrijwilligers op inleefreis naar Marokko. Die reis werd georganiseerd door Bouworde vzw, een organisatie die jongeren stimuleert zich in te zetten voor anderen en hen laat kennis maken met andere culturen.

Onze taak bestond eruit om in een bergdorpje in het Atlasgebergte afwateringskanalen en een waterreservoir aan te leggen. Hiervoor moesten we als groep geld inzamelen om de aankoop van het werkmateriaal te kunnen bekostigen. In totaal zamelden we €1600 euro in. Van dat bedrag ontvingen we €300 subsidies van de gemeente Oplabbeek.

Eenmaal aangekomen in het dorp wijzigden de plannen. Aangezien de weg die naar het dorp leidde in slechte staat was en de reparatie daarvan voor de dorpsbewoners belangrijker leek dan het waterreservoir te bouwen, kregen we een andere taak toegewezen. De weg toegankelijk maken voor auto's en ander verkeer werd onze prioriteit.

Concreet hield ons werk in dat we de weg gelijk moesten maken. Dat deden we door grote en middelgrote stenen te zoeken in de bergen en die dan zorgvuldig te puzzelen op de juiste plaatsen. Later die week werden kiezelsteentjes en cement geleverd, die wij hebben bekostigd, en zorgde de plaatselijke bevolking voor de afwerking van de weg. Het resultaat mocht er zijn. Als verrassing werden we de laatste dag van ons verblijf opgehaald met de auto en hebben we de volledige weg afgereden zonder problemen. Het was ons gelukt!

Uiteraard hebben we niet alleen een weg moeten aanleggen. Een deel van het geld werd ook besteed aan het plaatselijk schooltje en aan kinderanimatie. Wat betreft het schooltje kregen we de kans om de buitenmuren te herschilderen en ook alle hekken/ deuren een nieuw laagje te geven. In de klaslokalen voorzagen we kinderanimatie: tekeningen maken, armbandjes vlechten, ballonnen blazen enz. Wat er overbleef van ons geld werd in andere projecten geïnvesteerd. De verantwoordelijke van de bouwkampen in Marokko, Hlimou, stelde ons gerust dat het geld goed besteed zou worden. Een deel zou naar het weeshuis van Taroudant gaan en een ander deel naar een naburige instelling die zich ontfermt over straatkinderen. Dat stelde ons zeker gerust.

Al bij al waren het zeer intense en emotionele dagen, waarin we nauw samenleefden en -werkten met de plaatselijke bevolking. De bewoners waren meer dan dankbaar voor al onze inspanningen en drukten dat ook uit in hun gastvrijheid en omgang met de groep. De tijd die ons nog restte, spendeerden we aan de verkenning van Marokko. Dankzij Hlimou, de kampverantwoordelijke, kregen we de kans om naast ons bergdorp ook steden als Taroudant, Marrakech en Essaouira te bezoeken. Dat was ook zeker de moeite.

Toch bleef ons kleine, nederige bergdorpje en de vriendelijke bewoners ons het meeste bij. We ontdekten dat Marokko zo veelzijdig was en er meer te ontdekken valt dan je op het eerste zicht zou denken. Voldaan keerden we terug naar huis: het geld was goed besteed en onze moeite was niet voor niets geweest. Afrika is weer enkele blije gezichten rijker.

Laura in India

Wie? Laura Gielen

Waar? West Bengalen - India

Wanneer? 29 maart – 10 mei 2016

Organisatie? UHasselt

Ondertussen ben ik al enkele weken terug van een enorm leerrijke inleefstage in India. Ik werd in India direct met open armen verwelkomt door het personeel van SSDC (Sundarban Social Development Centre). Ik voelde me meteen thuis. 4 weken heb ik mee geholpen met het meten van malnutritie bij kindjes op de eilanden, luisterde ik naar hun hartje en longen en keek ik in hun oortjes. Daarnaast heb ik verschillende interessante programma's zoals het 'child parlement', het gelijkheidsprogramma voor jongens tussen 14 en 18 jaar en een cooking demonstration mogen meevolgen. Samen met mijn twee medestudenten gaf ik twee workshops aan de social workers van het SSDC. Eén over de gevaren van thuisbevallingen en de complicaties die er kunnen optreden bij een bevalling en één over hygiëne: tandenpoetsen, handen wassen en de gevolgen van slechte hygiëne. De informatie en de posters die wij de social workers gaven, konden zij op hun beurt gebruiken om de vrouwen van de dorpen te informeren.

Tijdens deze 4 weken hebben we ook geprobeerd om er achter te komen hoe we het geld (300 euro van de gemeente Opglabbeek en een bedrag dat we op voorhand ingezameld hadden met 'students for India') het beste konden besteden. In mijn aanvraag voor een Noord-Zuidsubsidie schreef ik dat het geld waarschijnlijk voor klein medisch materiaal gebruikt zou worden. Tijdens mijn verblijf is duidelijk geworden dat een tekort aan medisch materiaal niet het grootste probleem van SSDC is. De president van het project vertelde mij dat het volledige project (met uitzondering van het oogziekenhuis) afhankelijk is van giften van binnen- en buitenland. In het verleden hebben ze al verschillende pogingen gedaan om het project zelf bedruipend te maken. Dit door het produceren en verkopen van maandverbanden en de verkoop van toiletten. Dit bracht niet voldoende geld op aangezien het grotendeel van de mensen van deze streek te arm zijn voor het kopen van een toilet en ook aan maandverbanden kunnen ze hun geld niet geven. Het project dat ze nu willen opstarten is een project waar ik wel in geloof en volledig achter sta. Dankzij een gift van een rijke Indiër bezit SSDC nu een groot stuk grond met een gebouw er op. Daar willen ze starten met een ecoproject rond landbouw, gezonde voeding, preventieve gezondheidszorg, waterzuivering en een viskwekerij. Dit alles gekoppeld aan onderwijs en training voor landbouw en een "gezonde keuken". Preventief werken om "malnutrition" te voorkomen. Daarnaast zal het verkopen van de geteelde producten deel uit maken van het onderwijsprogramma en dus ook een bron van inkomsten voor SSDC vormen. Ik vind dit een heel mooi project dat inkomsten combineert met een goed doel.

Op de foto's is de grond te zien waar het nieuwe project zal plaatsvinden. Het grootste probleem is dat men watervoorziening nodig heeft voordat men aan de renovatie van het gebouw kan starten. Wij hebben besloten om op te draaien voor de kosten van de bouw van een waterpomp. Het geld dat we met Students for India ingezameld hebben samen met het geld van de gemeente Opglabbeek en een bedrag van Lien (een andere Vlaamse student die 6 maanden ter plaatse geweest is) was samen ongeveer 3000 euro, net genoeg voor de bouw van de waterpomp.

Ik hoop dat jullie ook achter mijn keuze staan om het geld te investeren in de waterpomp (iets blijvend dat de start betekent van een mooi nieuw project) in plaats van de aankoop van enkele medische materialen.

Momenteel is het geld overgeschreven naar het project met de vermelding dat het moet dienen voor de bouw van de waterpomp. Ik heb Bhakta (de president van het project) gevraagd om mij een bewijs van ontvangst en eventueel een factuur van de bouw van de waterpomp te bezorgen, alsook foto's als de waterpomp gebouwd is. Vanaf dat ik deze documenten heb stuur ik ze ook naar de gemeente door.

Lene in Sri Lanka

Wie? Lene Awouters

Waar? Andigama – Sri Lanka

Wanneer? 31 juli – 21 augustus 2017

Organisatie? Bouworde vzw

In september 2016 besliste ik samen met een vriendin om in de zomervakantie vrijwilligerswerk te gaan doen. Na veel opzoekwerk, prijzen en projecten vergelijken kwamen we bij de organisatie Bouworde uit. Bouworde heeft heel veel projecten. In januari 2017 hebben we de knoop doorgehakt om naar een weeshuis voor meisjes in Sri Lanka te gaan.

Voor dit kamp hebben we een aantal workshops moeten volgen, namelijk fondswerving, thuis in een weeshuis en eentje over de cultuur van Sri Lanka. In het weeshuis wonen 23 meisjes met een leeftijd van 9 tot en met 20 jaar.

Het weeshuis heeft heel weinig middelen, hierdoor werd er van ons verwacht om geld in te zamelen. Het geld zou dienen voor uitstappen en materiaal voor de meisjes. We hebben gadgets (kleurpotloden, muntjes, bloemzaad en speelkaarten) en koekjes verkocht. Bovendien heb ik subsidies aan de Noord-Zuid Raad van Opglabbeek gevraagd.

Op 31 augustus 2017 was het eindelijk zover: samen met zes andere meisjes vertrok ik naar het weeshuis in Sri Lanka. Om 4 uur 's morgens kwamen we aan in het weeshuis. Zelfs op dat uur werden we hartelijk ontvangen door de vrouw des huizes. We hadden een apart gebouwtje met zeven bedden, twee douches, twee wc's en een tafel met stoelen waar we de komende drie weken zouden verblijven. Terwijl wij het liefst nog een aantal uur ons bed in kropen, kregen we thee en koekjes. De volgende dagen deed zij, de andere vrouwen en de meisjes van het weeshuis heel hard hun best om het ons naar ons zin te maken. Ze kwamen drie keer per dag eten brengen en we kregen na het eten altijd thee. Eerst mochten wij niet helpen afruimen. Wij vonden dit wat raar omdat wij daar waren om te helpen en niet om bediend te worden dus deden we dit wel. Na een week lieten ze dit toe en leken ze dit te appreciëren.

We stonden altijd rond 8 uur op en ontbeten rond half 9. Hierna begonnen we met activiteiten voor de meisjes. Rond 13 uur kregen we middageten en het avondeten kregen we vrij laat rond 20-21 uur. Na het middageten speelde we nog met de meisjes. Om 16 uur kregen we thee en koekjes. Op dit moment bespraken we ook wat we de volgende dagen gingen doen en knutselden we dingen die we daarvoor nodig zouden hebben. We vroegen aan de meisjes wat zij graag deden en hielden hier ook rekening mee. We hebben Engelse les gegeven, Senegalese les gekregen, gedanst, grimeren gedaan, cricket gespeeld, allerlei spelletjes gespeeld, gekke foto's gemaakt...

Met dank aan het budget dat we van de gemeente Opglabbeek gekregen hadden, konden we verschillende spullen kopen en uitstappen doen. We hebben cricketmateriaal, kleren, (tennis)ballen, kleurboeken, verf, armbandjes, een nieuwe stereo installatie gekocht omdat degene die zij hadden niet meer veilig was om te gebruiken en ze heel graag dansen,...

We zijn naar de zee, een groot park, een hindoe en boeddhistische tempel, een dans show,... geweest. Tijdens deze uitstappen betaalden wij ook voor het vervoer en het eten. Deze reis heeft mij bijzonder veel geleerd, ook over mezelf. Verschillende gebeurtenissen hebben mij getoond waar ik echt belang aan hecht, geleerd om voor mijn mening op te komen,...

Deze reis kende natuurlijk ook mindere momenten, zoals het proberen om het ingezamelde geld in de eigen zakken van de eigenaars van het weeshuis te steken. Dit hebben we gelukkig kunnen voorkomen. Maar de mooie momenten die we gehad hebben, zijn niet op onze twee handen te tellen. Ik zou zeker aanraden om een vrijwilligersreis te doen. Ikzelf ben heel dankbaar en blij dat ik dat gedaan heb en neem heel veel zaken mee naar toekomst.

Nele in Marokko

Wie? Nele Sak

Waar? Essaouira - Marokko

Wanneer? 28 juni – 12 juli 2015

Organisatie? Bouworde vzw

Na een slaperige vlucht kwamen we omstreeks 10 uur lokale tijd aan op de luchthaven van Marrakech. Een jongeman van de organisatie waarbij we ingeschreven waren kwam ons ophalen aan de luchthaven. Maar we mochten niet direct mee gaan met hem van het luchthavenpersoneel uit. Beide partijen (zowel de vier Belgische dames als de jongeman) kregen een reeks vragen voorgeschiedt waaruit de politieagent besliste of we wel met de juiste persoon mee gingen. De eerste indruk over het land was al zeer positief dus.

Na een autorit van ongeveer 4 uur richting Essaouira kwamen we aan op ons appartement. Zeer ruim, 2 typisch ingerichte Marokkaanse livings. We kregen direct een rondleiding van de Belgische Joke die ons naar Essaouira had gevraagd. We kwamen er die dag al direct achter dat er veel cafétjes waren die gratis wifi aanboden. Dat vonden we tof.

In de late namiddag kwamen we al direct in contact met de andere vrijwilligers die deze twee weken ons gingen bijstaan bij het project. Die avond gingen we direct typisch Marokkaans eten.

Na een goede nachtrust werden we omstreeks half 10 verwacht aan Bayti. Bayti animeert en geeft eten aan de armste kinderen uit de buurt na een grondige vragenlijst. Na een warme welkom van alle kinderen konden we aan onze activiteiten beginnen. De dag verliep echter niet zoals gepland, maar naderhand bleek dat dit de gewoonte wel was in Marokko. We telden erop om 50 kinderen te animeren in een doorschuifstelsel, maar toen bleek dat er maar een 20-tal kinderen kwamen opdagen.

Hetgeen wat in het begin vooral wennen was, dat was het samen met andere mensen uit één pot eten. Het verbaasde me steeds weer dat dit heel eerlijk gebeurde. Voor de kinderen die trager aten of voor de volwassen mensen die mee aten, werden er restjes aan de kant gelaten waarvan alle kinderen af bleven. Hieruit bleek dat ze goed zijn opgevoed en veel respect hebben voor hun medemens.

Namiddag waren het steeds de ateliers. De hele groep werd in drie groepen verdeeld en iedereen werd aan een bepaald atelier toegewezen. Dit werkte met een doorschuifstelsel opdat elke groep elk atelier gehad had op het einde van de week. De ateliers gingen over: seksuele opvoeding, omtrent het burgerschap in Marokko, Frans en Engels. De vier dames uit België gaven Engelse les omdat de Marokkanen dit niet zo goed konden. Als er geen Engels was, dan mochten we aansluiten bij een ander atelier. De eerste dag koos ik Frans, aangezien ik hierbij mijn steentje kon bijdragen. Dit verliep goed, want het niveau van de 14+ jongeren was behoorlijk.

's Avonds werden we uitgenodigd bij twee meisjes (Afra en Fatim-zarah) van de organisatie om op hun appartement te gaan eten. We namen voor het eerst een koetzie om tot daar te geraken. De kostprijs van een koetzie in euro omgerekend is 0,20 euro per persoon, ongeacht de afstand dat je je verplaatst. Ook de taxis waren heel goedkoop: voor zonsondergang 0,70 euro per taxi (maximum 3 personen) en na zonsondergang 0,80 euro per taxi.

Bij Afra en Fatim-zarah hebben we pas echt gezien hoe Marokkanen kunnen koken. Omdat we tijdens de ramadan daar waren, mochten de Marokkanen een hele dag niets eten of drinken en aldus zag elke maaltijd er voor hen als een feestmaaltijd uit. De namen van het eten kon ik niet onthouden, maar de smaak zal ik niet snel vergeten.

De foto hierlangs is getrokken toen we met alle vrijwilligers bleven eten op Bayti. Alle dames hielpen met het bereiden van het eten. Ze hadden er dan ook allemaal ervaring in.

Bij deze tafelmomenten werd er ook veel gepraat. We vonden het dan ook het ideale moment om vragen te stellen omtrent hun gewoontes en hun godsdienst. Als we iets zeiden, begon onze zin vaak met: "nous nous demandons ...". Zo zijn we te weten gekomen dat er in de Koran bewijzen staan dat "le dieu" echt bestaat. De koran is nooit herschreven en er staan zaken in dat de mens toen nog niet kon weten. Enkele voorbeelden: de verschillende stapjes van het ontwikkelen van de baby in de buik of dat de zon rond de aarde draait of de 4 kwarten van de stand van de maan.

Ondanks dat ze probeerden om zich in te leven in onze cultuur, was het voor hen moeilijker aangezien zij minder te maken hebben met onze cultuur in hun gebied. Ze begrepen niet dat wij gingen biechten bijvoorbeeld bij een priester. "Dat is toch maar gewoon een mens zoals een ander, en waarom mag hij niet trouwen? Dat is toch onlogisch!" zei Afrah letterlijk.

De volgende dagen moesten we de spelen niet enkel aanpassen op het volk dat kwam, maar ook het niveau moest aangepast worden. Thuis hadden we allerlei spelen voorbereid, maar deze waren vaak te moeilijk. Ten eerste zaten we met de taalbarrière: wij moesten het uitleggen aan de Marokkaanse begeleiders die het vaak niet begrepen, waardoor zij het fout uitlegde aan de kinderen en waardoor het spel niet lukte zoals we gepland hadden. En ten tweede zijn de kinderen gewoon om hele dagen niets te doen. Ze kunnen gerust een half uurtje wachten langs de kant van de weg opdat de begeleiders klaar zijn met materiaal pakken en om te vertrekken naar het strand om de spelen te beginnen. Hierbij trok ik mijn ogen open. Ze zijn ook gewoon om simpele spelen te doen. Dit was niet altijd even gemakkelijk voor mij, want op een bepaald moment zat ik door mijn voorraad simpele spelen uit. Maar de kinderen vonden het geen probleem om hetzelfde spel weer te moeten spelen, of om een spel te spelen waarbij ze lang moesten wachten om aan de beurt te geraken.

De cluburen waren van half 10 tot 12 en van 2 tot 4. Maar tussen 12 en 2 aten we en moesten we hen ook bezig houden. Dit gebeurde vaak door in een grote kring te gaan zitten met enkele mensen in het midden die zongen. Zowel de kinderen als de animatoren hadden geen zenuwen om dit te doen. Iedereen stond om beurten op en zong een liedje dat in hun op kwam. Dit was zeer leuk om zien.

Hetgeen mij de tweede week begon te frustreren, was dat we wilden proberen om hun systeem te verbeteren (hetgeen Joke al jaren aan het proberen is). De Marokkaanse klok staat gemiddeld een half uur te laat. Ze hebben een heel ander ritme als ons en te laat komen is bij hen een gewoonte. Ook qua organisatie loopt het daar nogal eens in het honderd. Ik gaf hen dan tips die ik putte uit mijn hoofdmonitorenervaring, maar die toepassen was nog wat anders.

Een voorbeeld om dit aan te tonen: als de ateliers begonnen, dan stuurde de organisatie iedereen naar onder waar alle ateliers door gingen. Daar liep dan iedereen te zoeken naar zowel zijn andere groepsleden als naar zijn monitoren die hen les gingen geven. In plaats van dit gezamenlijk af te roepen waar iedereen bij is, want zo verloren we dagelijks een kwartier de tijd.

Of dat er geen communicatie was dat het eten later kwam. Dan braken we ons spel te vroeg af, om dan nog een uur te moeten wachten op het eten. Dit werd wel aangepast na een opmerking van mij hierover.

We hebben ons in het algemeen heel goed geamuseerd. Ons aanpassen ging relatief goed, de kinderen waren heel aanhankelijk en snakten naar foto's nemen (waardoor ik zo een 400 foto's had op het einde van week 2).

Omdat er veel kinderen hun vader verloren hadden (de inkomstenbron) of beide ouders verloren hadden waardoor ze bij hun tante leefden of in het weeshuis, hadden die gezinnen echt geen geld om eten te kopen. Daarom kozen we om slechts een klein deel van het budget uit te geven aan materiaal. We kochten twee kwalitatieve ballen voor 80 dirham (8 euro per bal) die ze de komende jaren ook nog konden gebruiken. De rest van het geld ging volledig uit naar eten.

Heel veel kinderen liepen ook in kapotte kledij rond of kledij die 3 maten te groot of te klein was.

Als we naar het strand wandelden, dan zongen we steeds Engelse liedjes opdat dit vaak herhaald werd. De kinderen leerden mij ook onderweg enorm veel woordjes in het Darija, vooral hetgeen ze zagen. Bijvoorbeeld: nchla (palmboom), lemen (links), lesaar (rechts) of tellen van 1 tot en met 10, de dagen van de week, je voorstellen, vragen hoe het gaat met de ander, enz. Ik ken ze nog allemaal!

Ook met de andere vrijwilligers (wij noemden hen de locals) kwamen we super goed overeen. 's Avonds na de cluburen spraken we geregeld met hen af om iets te gaan drinken, om de stad te bezoeken of om gewoon een wandeling te maken over de dijk.

De laatste avond hadden de organisatoren van Bayti een groot feest georganiseerd voor alle voogden, ouders en kinderen van bayti. De hele dag hielpen we met het bereiden van de maaltijden. De vier Belgen bakten enkele uren pannenkoeken voor ongeveer 120 man.

Na het gezellig eten had iedere groep een optreden voorbereid en werd het een top laatste avond.

Sien in Oeganda

Wie? Sien Geerkens

Waar? Kampala - Oeganda

Wanneer? 19 september – 15 december 2016

Organisatie? UCLL

Drie maanden op stage in Oeganda

Ik ben Sien, een studente Sociale Readaptatiewetenschappen van 23 jaar oud. Sociale Readap-watte? Nee, mijn studierichting is niet echt bekend, maar het komt erop neer dat ik word opgeleid tot 'jeugdprofessional': iemand die opgeleid is om samen met kinderen en jongeren een weg te vinden door alle moeilijkheden die het leven met zich mee kan brengen. In september vertrok ik voor drie maanden op stage naar Oeganda, een stage waaraan de gemeente Opglabbeek op financieel vlak heeft bijgedragen. Dankzij deze gulle gift hebben we ons project een steuntje in de rug kunnen geven. Wat dit precies inhoudt vertel ik graag in dit verslag.

Ongeveer een jaar geleden kreeg ik een e-mail die – zonder dat ik het wist – veel verandering teweeg zou brengen. "Beste Sien, via deze weg laten we je graag weten dat je aanvraag om stage te lopen in het Zuiden (Oeganda) is goedgekeurd!". De zenuwen gierden door mijn lijf, en enthousiast als ik was begon ik stilaan af te tellen naar september.

Het project waar ik naartoe gezonden werd is het 'Angel's Center for Children with Special Needs', een centrum dat is opgericht voor kinderen met een beperking. Leven met een beperking in Oeganda is niet gemakkelijk. De kinderen worden in vele gevallen weggehaald uit de maatschappij en verstoten door hun ouders, net omdat er over een (fysieke of mentale) beperking zeer weinig geweten is. In uitzonderlijke gevallen gelooft men zelfs dat hun beperking te wijten is aan "hekselij". Het Angel's Center probeert deze taboe al enkele jaren te doorbreken. Onder leiding van Rose en Alfred, die zelf ouder zijn van een kindje met het syndroom van Down, worden er dagelijks 60 kinderen begeleid in het centrum. Tevens wordt er actief campagne gevoerd om de noden van deze kinderen te erkennen.

Hoe mooi het initiatief dat ze opgestart hebben ook klinkt, het runnen van het centrum vergt veel tijd en energie, en ook op financieel vlak is het voor Rose en Alfred niet altijd gemakkelijk. De nood aan het juiste (verzorgende) materiaal is hoog, en daarom besloten we voor vertrek een bijdrage te leveren. Voordat we vertrokken deden we een grote inzamelactie, later werden de ingezamelde dozen per container naar Oeganda verzonden. Een dure kost zou je denken, maar mede dankzij de gemeente is het ons gelukt om deze kost aanzienlijk te verminderen. Aërosolapparaten, kleren, pampers, speelgoed en zoveel meer vonden zo hun weg naar Oeganda. Een investering waar ze hopelijk nog lang plezier aan mogen beleven.

Een welgemeende dankjewel!

Meer info over het Angel's Center? www.angelscenter.org

Interesse in mijn Oegandese blog? www.sieninoeganda.wordpress.com

Valerie in Cambodja

Wie? Valerie Panis

Waar? Siem Reap - Cambodja

Wanneer? 1 tot 25 juli 2015

Organisatie? NGO New Hope

Op woensdag 1 juli 2015 was het eindelijk zover... Na maanden uitkijken, kon ons avontuur beginnen! We waren er eigenlijk al heel lang mee bezig.

Mijn vriendin, Lene Bollen, was 2 jaar geleden met haar gezin naar Cambodja geweest. Haar papa, die werkt bij Eco Vision, was al jaren bezig met een project om een waterzuiveringsinstallatie te plaatsen in het schooltje van New Hope! In de paasvakantie van 2013 ging hij met zijn gezin naar Cambodja om alles op te meten en de laatste afspraken te maken. Begin dit jaar werd de installatie geplaatst. Mijn vriendin vertelde geregeld over het schooltje en liet foto's zien. Ze had haar hart verloren na 2 weken Cambodja. Al snel wist ik dat ze ooit zou terug gaan.

In haar laatste jaar, toen ik al een jaar afgestudeerd was, vertelde ze me dat ze deze zomer graag zou terug gaan. Oorspronkelijk zei Azië me niet veel, maar de foto's wisten me te overtuigen. Samen met nog een vriendin, die gelijk met mij afgestudeerd was, zouden we van 1 juli tot 25 juli 2015 naar Cambodja gaan. Voor ons als leerkrachten leek het een unieke ervaring om eens te proeven van het onderwijs in een ander werelddeel. Toen eind augustus 2014 de vliegtuigtickets geregeld waren, konden we naar een verblijfplaats zoeken en de school verwittigen dat we in die periode 3 weken vrijwilligerswerk zouden willen doen in New Hope. Al snel vonden we een hostel in Siem Reap waar de meeste vrijwilligers verblijven tijdens hun vrijwilligerswerk.

In de paasvakantie van dit jaar waren de ouders van Lene in Cambodja en konden zij de laatste vragen die we hadden, stellen aan het personeel van de school. Vanaf toen konden we echt beginnen aftellen. Het kwam steeds dichterbij. Naar het einde toe begonnen de zenuwen toch wel te komen. 'Wat verwachten ze van ons?', 'Gaat ons Engels goed genoeg zijn om de kinderen te kunnen lesgeven?', 'Spreken de kinderen voldoende Engels om ons te verstaan?' ...

Na 3 vluchten en een reis van 18 uur, kwamen we aan in Siem Reap. Personeel van New Hope Cambodja stond ons op te wachten met 2 tuktuks, 1 voor onze koffers en 1 voor ons. Ze brachten ons naar ons guesthouse. Daar werden we vriendelijk onthaald, we voelden ons direct thuis.

Omdat er in Cambodja een tijdverschil van 5 uur is, waren we nog niet moe. We hebben die avond nog kennism gemaakt met enkele vrijwilligers uit Australië. 2 van hen waren vorig jaar ook hier geweest en wisten ons gerust te stellen.

De volgende ochtend kwam iemand van New Hope ons met de tuktuk ophalen om ons rond te leiden door Siem Reap en ons te laten kennis maken met het schooltje.

We wisten nu wat ons te wachten stond. We hadden nog een weekend de tijd om te acclimatiseren en wat cultuur op te snuiven, zodat we maandag vol goede moed konden starten...

Aangezien we die periode met veel vrijwilligers waren, stonden we met meerdere in één klas. Omdat alle andere vrijwilligers Engelsen, Amerikanen of Australiërs waren, mochten wij met onze kleinere woordenschat starten in de kindergarden. Marijke en ik stonden samen met 2 Australische zusjes in één klas en Lene kreeg iedere week het gezelschap van andere vrijwilligers in de andere kindergarden. Je zou denken dat we elkaar voor de voeten liepen met zoveel in een klas, maar niets was minder waar. In de voormiddag en in de namiddag gaven we telkens dezelfde les, omdat we dan een andere groep kinderen voor ons kregen. Meestal hadden we tussen de 35 à 42 kinderen in de klas, als het regende waren dat er veel minder. Het was regenseizoen en het regende soms 1 à 2 uur heel hard. Aangezien veel kinderen ver van de school wonen en met de fiets of te voet moesten komen, bleven ze dan thuis.

De kinderen spreken Khmer en de leerkracht vertaalt geregeld zodat ze alles goed begrijpen. Voor de rest herhalen we veel in de klas, zodat ze voldoende bagage hebben om naar de eerste klas te gaan. In de kindergarden leren de leerlingen het alfabet, tot 100 tellen, de dagen van de week, de maanden van het jaar, de kleuren, de dieren en een basiswoordenschat... De leerlingen zitten niet zoals bij ons per leeftijd, de klassen zijn gebaseerd op het niveau van Engels. In onze klas zaten leerlingen tussen de 5 en de 10 jaar oud.

Het lesgeven was een unieke ervaring. Marijke en ik hebben in onze klas geregeld materialen gemaakt om de geziene leerstof op een speelse manier te herhalen. Ook werden Engelse films gekeken of Engelse boeken voorgelezen in de klas.

Maar af en toe stonden ook wij met onze handen in het haar... Op een dag was onze juffrouw ziek. Samen met de andere vrijwilligers hebben wij die dag les gegeven. Dit verliep niet zoals we gehoopt hadden. De leerlingen van de kindergarden hebben geen uitgebreide Engelse woordenschat en wanneer ze met vragen naar ons toe kwamen, begrepen wij er niks van. Wij hebben toen iemand van New Hope ingeschakeld als tolk. Zij kon het Khmer naar het Engels vertalen voor ons.

Iedere maand organiseert New Hope ook een 'Rice Dropday'. De leerlingen moeten die dag niet naar school komen. Wij waren bij de gelukkigen om deze dag mee te maken. Samen met het personeel en alle andere vrijwilligers hebben wij in de voormiddag rijst verpakt in zakken van 10, 20, 25, 30, 40, 45 en 50 kilo. Namiddag werd de bevolking van de sloppenwijken op de speelplaats uitgenodigd om hun rijst te komen afhalen. Het was een vermoeiende dag, maar die dankbare gezichten zal ik nooit vergeten...

Iedere donderdag werd tijdens de middag een 'Villagetour' georganiseerd. Samen met de mensen van New Hope gingen we een kijkje nemen in de sloppenwijken. Het was hartverscheurend te zien waar onze kinderen vandaan kwamen. Wij moesten een heel stuk rijden met de tuktuks om er te geraken. Respect voor de kinderen die dit iedere dag te voet doen. Sommige kinderen hebben het geluk een fiets gesponsord te krijgen van hun sponsorfamilie. Deze fiets wordt ten volle benut, soms zie je een fiets waar 4 kinderen op zitten/hangen.

Na het bezoek aan de Sloppenwijken, schoten we in actie en wisten we wat we konden doen met ons geld. Lene Bollen had van 'Innerwheel Genk' 500 euro meegekregen om te schenken aan de bevolking. Wij hebben met dat geld heel wat mensen kunnen gelukkig maken. Wij hebben voor de school schriften, potloden, slijpers, kleurpotloden, poncho's en 4 fietsen gekocht. Aangezien Azië een arm land is en de materialen voor ons goedkoop zijn, konden wij met dat geld heel wat meer doen. Wij besloten om groenten, fruit, muskietennetten, dekens en matjes te kopen voor de mensen van de sloppenwijken. Met al deze materialen hebben wij 14 gezinnen gelukkig kunnen maken.

Omdat veel geld op één moment geven niet zinvol is in zo'n land, hebben Marijke en ik elk 500 euro gestort op de rekening van New Hope. Mijn 300 euro die ik van de gemeente Opglabbeek gekregen heb, heb ik hier ook voor gebruikt. Met dit geld kopen zij schriften, potloden en andere schoolmaterialen aan. Ook wordt het geld gebruikt om rijst te kopen voor de maandelijkse Rice Dropday. Naast de school is er een klein ziekenhuis gebouwd en momenteel zijn ze een Khmerschooltje aan het bouwen. Het geld zal ook gebruikt worden om materialen aan te kopen voor de nieuwe school en de infrastructuur van de bestaande school te verbeteren.

Onze laatste dag op school was emotioneel. We namen afscheid van alle lieve kinderen en werden uitvoerig bedankt tijdens een ceremonie. Op de ceremonie kregen we ook een getuigschrift.

Het avontuur zit erop, maar hier hoeft het niet te stoppen. Ik heb veel geleerd gedurende de tijd dat ik in Cambodja was. Ik heb geleerd dat je niet veel nodig hebt om gelukkig te zijn. Want ondanks ze daar niets hebben, klagen de mensen niet en stralen ze. Ze genieten van de kleine dingen. En dat is wat wij ook moeten doen!

Het heeft een indruk om mij nagelaten en ik ben er zeker van dat ik ooit terugkeer naar Azië!

Nathalie in Botswana

Wie? Natalie Van Dyck

Waar? Francistown - Botswana

Wanneer? 24 februari – 19 april 2019

Organisatie? UCLL

Dumela! (Hallo!)

Mijn naam is Natalie (links op de foto), ik studeer Bachelor in de Verpleegkunde. Voor mijn opleiding ben ik 8 weken op buitenlandse stage gegaan naar Francistown, in Botswana.

Wat een avontuur!

De eerste dagen na onze aankomst hebben we tijd gekregen om ons te settelen en te wennen aan de omgeving. Ook hebben we in die dagen kennis gemaakt met de nodige personen. Zo maakten we kennis met de directeur van de school, de verantwoordelijken van zowel de opleiding verpleegkunde als vroedkunde, en zelfs met de burgemeester!

Bij onze aankomst maakten we meteen kennis met Mr. Madondo, die ons tijdens onze periode gaat begeleiden. Hij was er altijd voor ons en we konden altijd bij hem terecht! We zijn oprecht blij dat hij er was!

Deze dagen om ons aan te passen waren naar mijn gevoel wel zeker nodig. We sliepen op het internaat van het Institute of Health Sciences (IHS), waar ze vroedkundigen en verpleegkundigen opleiden. Op zich hadden we het nodige basiscomfort, maar niet zoals we gewend zijn in België. Zo waren er geen douchegordijnen en geen WC-brillen. Gek genoeg was ik dit snel gewoon. Gewoon worden aan het eten, duurde wel wat langer.

Na de eerste paar dagen, startten we op onze eerste stageplaats. Dat was voor mij de Donga Clinic. Dit is een gezondheidscentrum, net buiten het centrum van Francistown. Hier hebben ze een diabetes-afdeling en een wondzorg-afdeling, maar ook een consultatie-afdeling en EMS (Emergency Medical Services). Gedurende mijn 1,5 week stage op de Donga Clinic, roteerde ik tussen de verschillende afdelingen.

Hier maakte ik het meest kennis met de lokale bevolking en leerde ik enkele woordjes van de lokale taal, Tswana.

Wat mij hiervan het meest is bijgebleven, is dat er enorm veel mensen met diabetes leven in Botswana. Ook kwamen er zelfs mensen van andere dorpen naar de Donga Clinic. Zij moesten soms wel 3u rijden!

Na deze periode op de Donga Clinic, begon voor mij het spannendste deel van de stageperiode! Ik mocht naar het Nyangabwe ziekenhuis, afdeling Pediatrie (surigcal). In totaal heb ik 2 weken op deze afdeling stage gelopen. Op deze afdeling heb ik enorm veel geleerd over het omgaan met kinderen, maar ook over de opvoeding in Francistown en de gezondheidszorg.

Zo is de gezondheidszorg voor iedereen in Francistown zo goed als gratis. De gezondheidszorg wordt betaald door de overheid. De verpleegkundigen worden algemeen opgeleid en roteren om de paar maanden door de afdelingen van het ziekenhuis.

Op voorhand was ik best bezorgd over de taalbarrière, zeker op de kinderafdeling. Maar ik kwam er al snel achter dat de meeste kinderen beter Engels spraken dan de volwassenen. Het Engels is in Botswana de officiële taal, dus dit wordt al aangeleerd in de basisschool.

De kinderen waren altijd zeer geïntegreerd door mij. Volgens de verpleegkundigen moesten ze wennen aan het idee dat ik blank ben. Na een paar dagen was dit inderdaad in orde, en waren ze het gewoon dat ik daar rondliep.

Ook de laatste week heb ik stage gelopen op deze afdeling. Het verschil met de eerste week was enorm groot! De verpleegkundigen vertrouwen mij voor de volle 100% en ik mocht continu zelfstandig werken. Hieruit heb ik enorm veel geleerd en dat zal ik zeker meenemen naar mijn toekomstige stages of carrière in België!

Na deze afdeling, mocht ik stage gaan lopen op SCBU (Special Care Baby Unit). Hier werden kinderen opgenomen die te vroeg geboren zijn of moeilijkheden ondervinden bij het eten, speciale medicatie moeten krijgen, moeilijkheden hebben met zelfstandig ademen,...

Hier hebben we heel wat confronterende zaken meegemaakt, maar uiteraard ook veel geleerd. Vooral op gebied van medicatie toedieningen, maagsondes plaatsen, bloedafnames doen,... hebben we heel veel geleerd. Dit heeft ervoor gezorgd dat we met een zekerder gevoel terug naar België keren op dit gebied!

Na de intensieve dienst voor kinderen, was het de beurt aan de intensieve zorgen voor volwassenen. Dit was voor mij de eerste keer op een intensieve dienst, dus dit was best spannend! En dat werd het ook... Op deze afdeling hebben we heel wat invasieve technieken gezien en hebben we zelfs een reanimatie meegemaakt!

Tijdens onze stageperiode was er uiteraard ook tijd voor ontspanning! Zo zijn we vaak naar het plaatselijke winkelcentrum gegaan om een lekkere milkshake te drinken of iets lekkers te eten. Of gewoon om te shoppen ;) Ook zijn we vaak naar een hotel geweest in de buurt waar we gebruik mochten maken van het zwembad.

We zijn ook samen met één van de 'locals' naar een plaatselijke trouw en een misviering geweest. Echt ondergedompelt in de cultuur dus, met andere woorden!

Dit zijn echt ervaringen die ik nooit meer zal vergeten!

Na onze 6 weken stage, hebben we nog een dikke week 'vakantie' gehad in Botswana. Samen met onze vroedvrouwen uit Leuven, die we in Francistown leerde kennen, zijn we 5 dagen naar Kasane getrokken. Hier hebben we een Game Drive gedaan in het Chobe National Park en een boot cruise op de Chobe River! Hier hebben we enorm veel dieren gezien zoals olifanten, leeuwen, aapjes, hyena's, nijlpaarden, buffels,...

We hebben ook een bezoekje gebracht aan de Victoria Falls, wat zeer imposant was!

Na onze vakantie was het tijd om afscheid te nemen van iedereen en terug te keren richting onze familie en vrienden in België!

Wat ik persoonlijk nooit zal vergeten is onze band met de studenten vroedkunde, de connecties met zowel de patiënten als de verpleegkundigen, onze plaatselijke begeleiders en al de ervaringen op zowel professioneel als persoonlijk vlak die we opdeden!

Uiteraard is dit verslag maar een kleine fractie van onze avonturen daar. Ik zou graag alles delen, maar dat zou ons jammer genoeg te ver brengen.

Ik raad dit avontuur aan iedereen die de kans krijgt voor 100% aan! Het is een verrijking voor jou als persoon, maar ook als professional!